

vel næret nogen Betænkelse ved at unddrage den foreslaede Kommissions Kjendelser fra Indankning til Høiesteret, men dog ment at kunne bortse herfra af Hensyn til, at den i Forslaget anviste Fremgangsmaade formentlig i Pragis vil bære den for Interessenterne fordelagtigste, ligesom den ikke heller er uden Analogi i den tidligere Lovgivning. De foreslaede Honorarer anser Udvalgets Flertal (Albertsen, Bøtler, Hummeluhr, Højmark, Neergaard, Ringel, Schiøtz og S. Sørensen) for høiere end rimeligt efter det Arbejde, der kan antages at at ville komme til at paahvile de Paagældende, og man foreslaar derfor Formændens og de to andre Kommissionsmedlemmers Honorarer nedsatte henholdsvis til 4,000 og 3,000 Kr., medens Mindretallet (Gad, Hedemann og Scharling) ikke finder Grund til at foreslaa nogen Ændring paa dette Punkt.

Endelig har Udvalget ment det rigtigt at foreslaa en ny Slutningsparagraf, ved hvilken det paalægges Regjeringen efter hver femaarig Statusopgjørelse, der udviser et større Overskud end fornødent for Anstaltens Sikkerhed, at forelægge Rigsdagen et Forslag til Lov om ny Bonusubdeling. Man har ment det nyttigt udtryffeligt at nævne dette i Loven, fordi det vil have sin Betydning for den fremtidige Tilgang til Anstalten og for dennes Stilling i Konkurrencen med andre Livsforfikringsanstalter i og udenfor Landet, at der gives dens Interessenter et bestemt Tilfagn om, at de, ligesom i de fleste af de konkurrerende Anstalter, til bestemte Tider ville komme til at nyde Godt af en Bonusubbetaling, forsaavidt Anstaltens Status tillader at yde en saadan.

Et Mindretal (Bøtler, Hummeluhr og S. Sørensen) bemærker:

Da $4\frac{1}{2}$ pCt. efter de for Tiden herskende Pengeforhold maa anses for en altfor høi Rente af Kapitaler, der ere anbragte mod første Prioritets Panteret i faste Eiendomme, finder Mindretallet, at det er

urigtigt, at en Statsanstalt som Livsforfikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 endnu, som det fremgaar af den i Bilaget meddelte Skrivelse har 5 Mill. Kr. henstaaende i Prioritetslaan i faste Eiendomme til en Rente af $4\frac{1}{2}$ pCt. Ligesaa enige vi ere med Udvalgets Flertal om, at Bonus bliver udbetalt til Interessenterne, naar Anstaltens Overskud tillader det, ligesaa bestemt maa vi hævde, at Landbruget, der antages i overveiende Grad at modtage den ledige Kapital i Form af Laan, ikke bliver gjort til Gjenstand for unødvendig Beskatning af for høie Renter, og stille vi derfor Forslag om at sætte Renten ned til 4 pCt.

§ Henhold hertil stilles følgende

Ændringsforslag:

Af Udvalget:

Til § 1.

1) Punktum ved Paragrafens Slutning udgaar, og der tilføies: „eller for Overlevelsesrenters Vedkommende, at Forsørgeren er i Live ved dette Tidspunkt, og Anmeldelse derom til Anstalten har fundet Sted inden 3 Maanedes efter denne Lovs Ikrafttræden“.

Til § 2.

2) I næstsidste Linie indsættes efter „Forskjellen“: „med Tillæg af 15 pCt.“.

Til § 3.

3) Paragrafens andet Stykke affattes saaledes:

„Er en Overlevelsesrente eller dermed i Klasse staaende Forsikring tegnet efter Begyndelsen af Aaret 1871 og derhos indbetalt i Anstaltens Kasse den 1ste Januar 1889 Kl. 12 Middag, følges samme Fremgangsmaade for Beregningen af Bonusandelen, hvis baade Forsørgeren og den For-